

William Shakespeare

Cơn Bão

Prospéro , công tước Milan, là một vị quân vương lạ lùng. Cả đời, ngài vui đầu sống giữa đồng sách vở và các ống nghiệm, đắm hồn trong những cuộc nghiên cứu huyền bí, bỏ mặc việc triều chính cho người em trai là Antonio. Hậu quả thật tai hại. Gã Antonio đầy tham vọng, lợi dụng việc rời xa binh quyền và lòng tin cậy mù quáng của ngài để chiếm đoạt, trước tiên là mọi quyền lợi của công quốc, sau đó là lòng dân Milan. Tên gian tặc nghĩ mình mới thực sự là đáng quân vương, thu tóm mọi đặc quyền của Prospéro, là người vẫn cho rằng cái thư viện thênh thang là một công quốc vừa đủ cho nhà bác học. Vua xứ Naples, kẻ thù của Prospéro, tự xem mình là thượng quốc, hạ cố liên kết với Antonio. Cả hai âm mưu phế trừ Prospéro. Vào một đêm ghê rợn, lũ côn đồ theo lệnh Antonio xông vào Milan. Chúng bắt cóc Prospéro, vị công tước hợp pháp, cùng cô con gái ba tuổi Miranda, mang xuống thuyền, dong tuốt ra khơi. Gặp xác một con tàu đắm chổng chơ giữa biển, đến loài chuột cũng chẳng thèm bén mảng đến, để tránh đồ máu, chúng quăng họ lên đó, bỏ mặc cho số phận đầy ơ. Hồn nhiên, Miranda nhoẻn miệng cười, chính nụ cười đó giúp Prospéro có đủ nghị lực chống lại định mệnh khắc khe. Một công dân Naples tên là Gonzalo, mũi lòng trước cảnh hoạn nạn đó, dù lãnh nhiệm vụ thi hành mưu đồ độc ác, đã mang theo ít thực phẩm, nước uống, quần áo, chăn màn và sổ lớn sách vở mà Prospéro quý hơn cả công quốc của mình. Lênh đênh theo triều sóng, họ đến được một hòn đảo hoang vu, tưởng chừng như chưa có bóng người. Prospéro rời tàu, thực ra là mấy mảnh ván trôi giạt, dìu Miranda, ôm mớ hàng hóa quý hiếm lên bờ. Ngài sắp xếp chỗ ở trong một hang động thênh thang, chia ra làm nhiều ngăn. Nhà bác học kiêm pháp sư Prospéro nhận ra ngay trên đảo, có lai vãng những hồn ma Thiện và Ác. Bọn thủy thủ Alger

đã vút lên đầy mù phù thủy hiểm ác Sycorax, hòng thoát khỏi sự trù yểm của mù. Mụ ta có đứa con trai tên là Caliban, một con quái vật tóc hung góm ghiếc, một tên súc sinh hung dữ, chỉ biết nói bập bẹ tiếng người. Để đảm bảo quyền cai quản hòn đảo cho con, trước khi chết, mụ ta đã nhốt trong các thân cây đại thụ các hồn ma đã không chịu tuân lệnh con mụ, Prospero giải thoát cho họ và chiếm được lòng trung thành tuyệt đối của họ. Ariel hồn ma cầm đầu, nhất mực phục tùng ngài, luôn ngoan ngoãn làm điều thiện.

Mặt khác, Prospero cũng nỗ lực cải hóa tên Caliban góm ghiếc, mong mang lại tính người cho hắn. Ngài đã dạy cho hắn nói, cho hắn uống nước và ăn quả ngọt, dạy cho hắn tên các vị tinh tú, -cái to sáng rực ban ngày và cái nhỏ lấp lánh trong đêm. Nhưng Caliban thừa hưởng của mẹ toàn bản năng xấu, hắn ta đã chẳng có lần hành hung cô bé Miranda đó sao? Bởi thế, hắn bị đày dưới hốc đá tối tăm và giáng xuống hàng nô lệ, phải gánh củi, đốt lửa, và luôn bị Ariel canh chừng. Gã này vô hình trước mắt mọi người, trừ ngài Prospero. Cái hồn ma tinh nghịch ấy, nhớ lại cách cư xử tàn tệ khi xưa của mụ Sycorax đối với mình, đã tỏ ra khắc khe trong nhiệm vụ, gã kiểm kẹp Caliban, xô hắn ngã huỳnh huỵch trong các vũng nước, đôi khi biến thành khí, từ nhánh cây cao, nhả bộ mặt kinh dị với hắn, hay hóa ra con nhím, lăn tròn dưới chân hắn và tên đàn độn, vụng về cất chân lên, để khỏi bị nhím đâm.

Trong lúc đó, thời gian vùn vụt trôi qua. Miranda lớn lên, càng thêm xinh đẹp và duyên dáng. Đến năm mười lăm tuổi, nàng chưa hề biết một người nào khác ngoài cha nàng, nên bao tâm tưởng, nàng đều gởi trọn cho cha. Hơn nữa, nhờ môn khoa học huyền bí đã trở nên điêu luyện sau mười hai năm ẩn dật và nghiền ngẫm, ngài có thể đọc mọi ý nghĩ giấu kín trong đầu con gái như trên trang sách. Ngài xét thấy thời gian đã chín muồi để có thể sử dụng sở trường khoa học của mình mà làm chủ mọi biến cố.

Ông em Antonio, thay ngài làm công tước Milan tháp tùng đức vua Naples và hoàng tử Ferdinand, đang lênh đênh trên biển với đám thuộc hạ. Họ vừa mang công chúa Claribelle sang châu Phi và đang trên đường về Italia, sau khi dự hôn lễ

của nàng với vua Tunis. Chính lúc đó, họ lâm vào một trận đồ bát quái của Prospero. Theo lệnh ngài, Ariel gây ra cơn bão lạ lùng, chưa bao giờ xảy ra trên Địa Trung Hải. Gió thổi khi thì trước mũi, khi thì sau lái, ma trời chập chờn từ phía, đỉnh cột buồm gãy ngang rồi trụ buồm, cột buồm cái thì nhau vặn mình răng rắc và đổ ập xuống. Giữa cảnh náo loạn, khi lưu hoàng theo sóng biển tràn lên, cả đoàn người đi tàu như lên cơn điên vì sợ hãi. Viên thuyền trưởng hoài công giữ chặt tay lái, họ nhảy bừa xuống biển đang âm ầm cuộn sóng.

Chúng ta đắm tàu mất! - họ hét lên. Giờ này, ta xin đổi ngàn dặm biển để lấy một mảnh đất khô cằn, một bờ thạch thảo hay một bụi kim-tước chi gai góc. Chết trên khô vẫn sướng hơn!

Hoàng tử Ferdinand kinh hoàng nhảy khỏi tàu, thoát lên:

- Tất cả yêu tinh quỷ quái đều tề tựu về đây, chắc địa ngục vắng không!

Và đức vua Naples, cha chàng, ngỡ chàng bị sóng cuốn mất.

Nhưng Ariel đã cẩn thận chọn nơi đắm tàu thật gần bờ. Vẫn theo lệnh Prospero, gã phân tán nạn nhân ra từng nhóm, cho họ trôi dạt vào nhiều điểm khác nhau trên đảo, rồi về báo cáo với chủ:

- Chả thiếu mặt ai trong đoàn người trên tàu cả, dù rằng ai cũng ngỡ rằng mình là người duy nhất sống sót: họ mệt mỏi nên ngủ cả, bùa mê của ta sẽ khiến họ còn ngủ lâu: con tàu đổ an toàn dưới bến, dù chẳng ai thấy được nó. Công tước và vua Naples đều đang tìm hoàng tử Ferdinand, nhưng chẳng mong gì gặp lại. Phần chàng vẫn bình an vô sự, khoanh tay trước ngực, khóc than cho cái chết của phụ vương mà chàng ngỡ đã chìm sâu dưới đáy biển. Chàng chẳng bị thương tích gì, quần áo tuy hơi ướt đầm nước biển, lại thấy mát mẻ hơn bao giờ. Đoàn tàu còn lại, tiếp tục cuộc hành trình, buồn bã giương buồm về Naples, tất cả đều quả quyết, đã trông thấy tàu nhà vua chìm lỉm và đức vua đã băng hà.

Ariel nhận lệnh mới, lại hóa ra nữ thần hải dương, ra biển hát một ca khúc của mỹ nhân ngư:

Hãy chạy lên bãi cát vàng

Nắm chặt tay nhau

Nếu các ngươi đã gặp và hôn phải làn sóng dữ

Cứ tung bùng nhảy múa đó đây

Hãy đến đây, những tâm hồn kỳ diệu, cùng cất tiếng hát với ta.

Bài ca đánh thức hoàng tử Ferdinand, đang còn thiếp ngủ vì mệt.

Ariel hát tiếp:

Dưới năm sải nước, cha ngươi vừa gục ngã

Xương ngài sẽ biến thành san hô

Mắt ngài sẽ là hai viên ngọc

Chẳng có gì của ngài mất đi

Nhưng đại dương sẽ biến tất cả thành những vật hiếm hoi và quý báu

Các nữ thủy thần sẽ từng giờ đổ chuông gọi hồn Ngài

Kia! Hãy chăm chú lắng nghe: Đỉnh, đong, đỉnh, đong!

Choàng dậy, Ferdinand cảm thấy nổi khổ đau cơ hồ ngui dần. Chàng bước lần theo tiếng hát đang bay xa. Tiếng hát đưa chàng đến một lùm cây rậm rạp: dưới bóng mát, Prospero và Miranda đang ngồi. Miranda ngược mắt lên:

- Con nhìn gì đấy? –cha nàng hỏi

- Chắc hẳn đó là một con ma, -cô gái khẽ đáp- Nó nhìn quanh quất. Nó đẹp quá, chỉ có thể là một con ma thôi.

- Không đâu, con ạ! Đó là một con người, cũng ăn, ngủ và sống như chúng ta. Đó là một chàng trai trẻ, trên chiếc tàu vừa bị đắm. Chàng lạc mất cả bạn đồng hành và đang tìm kiếm họ khắp nơi.

Miranda vẫn tưởng rằng: mọi con người đều phải có bộ mặt trịnh trọng và chòm râu dài như Prospero. Yên lòng và thích thú, nàng tiến lại gần. Hoàng tử Ferdinand, vẫn còn mê mẩn bởi tiếng hát Ariel, chợt ngất ngây trước tầm nhan sắc kỳ diệu, ngỡ mình đã lọt vào hòn đảo thần tiên. Miranda không thể là người trần. Nên chàng rụt rè hỏi: phải chăng nàng là thần nữ chốn này?

- Tôi chỉ là một cô gái bình thường –Miranda bẽn lễn đáp. Nàng sắp sửa kể lại chuyện đời mình, bởi nàng đâu đã biết đến tính đa nghi và lòng ngờ vực. Nhưng Prospero kịp ngăn lại, ngài thấy rõ hai trẻ ngây thơ đã yêu nhau, ngay phút đầu

gặp gỡ, -như người đời vẫn nói. Để thử thách Ferdinand, ngài vờ nghi chàng dối trá và đối xử hết sức khắt khe. Phải chăng chàng đến đây là để chiếm đảo của Ngài.

- Hãy theo ta –ngài cất giọng nghiêm khắc- Ta sẽ giam ngươi lại và trói chặt tay chân, ngươi sẽ phải uống nước biển, ăn vỏ sò, rễ khô và rễ rừng.

- Ta chẳng cần làm gì cả! –Ferdinand hiên ngang cự lại, tay đặt vào chuôi kiếm.

Nhưng Prospero chỉ cần vung đũa thần lên, là hoàng tử đã bị trói chặt.

Miranda thấy động lòng trắc ẩn.

- Thừa phụ thân, hãy thương xót chàng. Con xin đảm bảo cho chàng đấy! Chàng là người thứ hai mà con được thấy, nhưng con tin chàng ngay thẳng và chân thực.

- Sao? -Cha nàng hàm hồ- Con thấy hắn đẹp à, vì con chỉ biết có mỗi mình hắn và Caliban. Nhưng cha nói cho con rõ, này cô bé khờ khạo của cha, sánh với bao kẻ khác, hắn cũng chỉ là một tên Caliban thôi.

- Chắc là con quá khiếm tốn trong tình yêu, –cô gái nhỏ nhẹ nói- bởi lẽ con chẳng mong ước người nào khác quyến rũ hơn.

- Ngươi không có quyền cãi lệnh ta, nào theo ta ngay! –Prospero quát lên, và vị hoàng tử sững sờ riu riu bước theo.

- Linh hồn ta bị ràng buộc, -hoàng tử thầm thì- Nhưng cái chết của cha ta, sự yếu đuối và mệt mỏi của ta, tai nạn đắm tàu của lũ bạn, sự đe dọa của lão chủ, tất cả đều vô nghĩa, nếu mỗi ngày từ ngục tối ta được trông thấy nàng một lần, sá gì cái tự do nơi khác?

Prospero quan sát rồi mỉm cười, vì bão tố, đắm tàu gặp gỡ buổi đầu, tình yêu chớm nở, tất cả đều là công trình trí tuệ của ngài. Ngài truyền dạy tên tù phải chất hàng đồng củi cho thật nhanh. Ferdinand hầu như bị kiệt sức bởi công việc nặng nhọc đó; Miranda, ràn rụa nước mắt, cảm thương:

- Than ôi! –nàng khóc thút thít- đừng làm nhiều thế. Cha em đang vui đầu trong sách vở, ít ra cũng đến ba tiếng. Anh hãy nghỉ đi! Em sẽ ôm củi thay anh một lát.

Ferdinand hốt hoảng ngăn lại, sau đó, quên mọi lời căn dặn của Prospero, cả hai âu yếm chuyện trò. Nhà thông thái vô hình, thích thú chứng kiến từ đầu chí cuối.

Miranda quên băng nghiêm lệnh của cha, thổ lộ tên mình và trả lời mọi câu hỏi của Ferdinand. Nàng say sưa lắng nghe những lời ngợi ca sắc đẹp của nàng. Gã trai trẻ si tình bảo rằng: nàng là người đàn bà đẹp nhất trần gian.

- Em chẳng còn nhớ nổi gương mặt một người phụ nữ nào, -Miranda từ tốn nói- em cũng chưa bao giờ trông thấy người đàn ông nào khác, ngoài chàng và phụ thân em. Nhưng cứ tin em đi, em không sao hình dung nổi nét mặt nào khác, có thể khiến lòng em xao động, cũng chẳng mong người bạn nào khác ngoài chàng. Cảm kích trước tấm lòng chân thực của Mirand, Ferdinand cũng kể chuyện đời mình, cho biết chàng là thái tử Naples. Nàng có muốn làm hoàng hậu và có hứa sẽ thành hôn với chàng không? Cô bé tội nghiệp, rung rung nước mắt mừng vui, chưa kịp trả lời thì Prospero đã hiện ra và ban phúc cho đôi lứa. Ngài chỉ giả vờ nghiêm khắc thôi, Ferdinand đã hiên ngang và dũng cảm vượt qua mọi thử thách. Cầu mong chúng được hạnh phúc với nhau. Phần ngài, công trình vẫn còn dang dở.

Lúc đó, vài hành khách đắm tàu đã gặp lại nhau ở ven bờ. Họ ngạc nhiên chẳng biết vì sao quần áo thấm nước biển, đến lúc khô, vẫn giữ được vẻ tươi mát và lộng lẫy. Chưa chi họ đã cãi vã nhau ỏm tỏi, người thì bảo khí hậu nơi đây dịu mát và không khí thoảng mùi hương; kẻ lại phản nản có mùi bùn lầy, nhớp nhúa. Có người bảo trông thấy hoàng tử Ferdinand lội vào bờ, nhưng vua Naples không tin, cứ tức tưởi khóc con. Ông em Sébastien phiên trách ngài về đường lối chính trị nói chung và chuyến đi này nói riêng. Lão Gonzalo, với con tim hiền dịu và khối óc hão huyền, mười hai năm trước đây đã cứu mạng Prospero, tuyên bố sẽ ban hành hiến pháp trên hòn đảo man dại và hoang vắng này:

- Trong nước cộng hòa của tôi –ông trầm tư- tôi sẽ làm ngược lại những điều nơi khác làm. Tôi hủy bỏ mậu dịch. Chẳng có tổ chức hành chánh, trường học, không nô lệ, không giàu sang, không nghèo khó, chẳng giao kèo, của cải hay di sản gì cả. Dứt bỏ mọi ưu tư, thần dân của tôi sẽ không biết công dụng của sắt thép hay thóc lúa, dầu hay rượu; các nguồn lợi thiên nhiên sẽ thuộc về mọi người, chẳng may mắn khổ nhọc. Sự bội phản, lừa đảo, gươm giáo, dao găm, súng hỏa mai, nhục

hình sẽ bị hủy diệt tất. Được thiên nhiên cung ứng mọi thứ, đám dân làng của tôi sẽ sống trong một thời đại hoàng kim.

Bọn họ cười chế giễu ông ta rồi tất cả chìm vào giấc ngủ, ngán ngời bởi tiếng nhạc của Ariel vô hình. Khi thức dậy, bọn họ túa ra khắp đảo, cố gắng tìm dấu vết Ferdinand. Các cụ già chẳng mấy chốc đã mệt rũ, bởi Ariel luôn tìm cách bỡn cợt họ. Họ lạc lối trong mê cung, nghe như có tiếng gầm rú của sư tử, thế là họ tuốt kiếm đâm loạn xạ vào khoảng không. Họ thấy từ đâu thoát hiện một bàn tiệc linh đình, do những người quái dị như con rối chiêu đãi, nhưng đúng vào lúc họ sắp sửa ngồi vào bàn, thì một nữ ác thần hiện ra. Vẫn chính là Ariel, chê trách họ yếu đuối và bất lực, nhắc họ nhớ đến tội ác, mà giờ đây họ phải chịu quả báo; chẳng phải họ đã đẩy ả Prospero và cô con gái nhỏ vào cơn cuồng nộ của biển cả như vừa qua chính họ phải chịu đựng hay sao?

- Dù đi tới đâu, sự hủy diệt vẫn âm ỉ bám riết các người. Chỉ còn dành cho các người chút hy vọng mong manh trong niềm sám hối và một cuộc sống nhơ bẩn. Nữ ác thần biến mất trong khoảng không. Những kẻ có tội bàng hoàng, kinh khiếp, chạy tán loạn. Prospero thảm nhủ:

- Linh phù đang ra oai. Tất cả bọn họ đều nằm dưới quyền lực của ta.

Đoàn người trên tàu bị đưa đẩy đến một bến bờ khác, nơi tên Caliban ghóm ghieć đang đón củi, vừa hậm hực chửi bới và nguyên rửa chủ nhân mình. Vì Prospero, tuy dạy tên súc sinh nói được, nhưng hắn chỉ biết nói toàn những lời mắng nhiếc và trù ẻo.

Một thủy thủ, gã Trinculo, thấy hắn trước tiên, nhạo báng hắn, chê hắn hôi mùi cá và chắc người ta sẽ vớ bở nếu mang hắn triển lãm ở hội chợ. Stéphanos, một thủy thủ khác, cho rằng hắn lột rùng rú để làm họ hoảng vía chơi. Họ thuần dưỡng hắn rất nhanh, vì lúc đắm tàu họ cứu thoát được một thùng rượu vang Cérès, giờ đây, họ trút cả chai vào miệng Caliban, vừa thích thú bảo cho Caliban biết rằng theo họ, đó là thứ tuyệt nhất trần gian.

- Mấy người này đẹp đẽ quá! –Caliban làu bàu- Rượu của họ tuyệt diệu. Có phải họ từ trên trời rơi xuống không?

Rồi do cứ vùi mãi chai rượu thần, đầu óc khốn khổ của hắn ta bỗng chốc quay cuồng. Hắn quỳ xuống trước mặt các chủ nhân thứ nước uống kỳ diệu và trở thành nô lệ của họ:

- Ôi con người kỳ diệu! Tôi sẽ chỉ cho ngài dòng suối mát trong, tôi sẽ hái quả ngọt, sẽ câu cá cho ngài. Để tôi đưa ngài đến nơi có những quả táo hoang, tôi sẽ dùng móng tay nắm lên, tôi sẽ chỉ ngài tổ chim cà cưỡng và cách bẫy sóc ra sao. Rồi Caliban say khướt, lôi hai người bạn mới, vừa đi ngắt ngưỡng, vừa ngêu ngao:

Tớ chẳng thềm làm lò bắt cá

Tớ chẳng thềm gom củi đốt lửa

Tớ chẳng thềm cọ rửa chén bát

Tớ chẳng thềm lau đĩa nữa

Ban! Ban! Caliban!

Tự do! Thịnh vượng! Tự do! Tự do!

Tên cục súc không thấy rằng, khi ngỡ đã thoát khỏi cái ách nhân hậu của Prospero, hắn lại dâng mình cho vị chủ mới bạo ngược, đàn độn và dốt nát. Hai gã thủy thủ hỏi dò Caliban:

- Nếu trên đảo chỉ có Prospero và con gái, thì cả ba chúng ta có thể dễ dàng không chế được ngay.

Caliban thấy như mình đã vượt khỏi quyền lực của Prospero, kẻ chiếm đoạt gia sản của hắn, cái hòn đảo do Sycorax, mẹ hắn để lại.

- Khi nào lão ta ngủ, tôi sẽ bắt nộ các ngài –tên độc ác hí hờn nói- các ngài có thể đóng đinh vào đầu, hay đập vỡ sọ bằng gậy, mổ bụng bằng cọc nhọn, hay cắt cổ với dao bản. Không còn sách vở, lão cũng chỉ là thằng ngốc như tôi thôi, và lão sẽ chẳng còn điều khiển được âm binh nữa.

Caliban cũng quả quyết với Stéphano rằng hắn sẽ cưới nàng Miranda xinh đẹp, và sẽ làm chúa đảo. Ba gã say rượu hát vang:

Chế nhạo chúng! Canh giữ chúng!

Tư tưởng luôn tự do!

Nhưng một giọng nói từ trên không lặp lại điệp khúc đó, chính Ariel vừa khua

chiếc trống con. Ba gã say, tâm hồn mê mẩn, mù quáng bước theo tiếng nhạc, băng qua bụi ngầy nhộn, khóm kim-tước chi gai góc và lùm kim-tước hoa sắc bén, họ rơi tõm xuống một cái ao bùn dơ đặc sệt, ngập tận cằm.

Hải lòng trước hạnh phúc của hai trẻ, Prospéro tặng họ một tiết mục nhạc hào hứng Cérès, Junon và iris (1) cùng đến ca hát chúc mừng họ.

Ferdinand ca ngợi đảo là một thiên đàng. Prospéro giải thích cho chàng biết cả buổi trình diễn ngoạn mục kia là do các hồn ma dựng nên, và những ảo ảnh êm đềm ấy rồi sẽ tan biến đi, không để lại dấu vết:

- Chúng ta được tạo ra cùng một thứ với chiêm bao, và cuộc sống phù du của chúng ta khác nào một giấc mơ.

Qua tin tức Ariel mang về, Prospéro thấy khó mà tìm ra một điểm tốt nào nơi Caliban, đó là một quái vật mà sự giáo dục đã tỏ ra vô hiệu. Các hồn ma biến thành chó săn. Ariel buông dây, thế là Caliban bỏ chạy, Stéphano chạy vắt giò lên cổ. Trinculo phi như ngựa, bị bầy quỷ rượt theo.

Từ nay, Prospéro là chủ đảo, không còn chỗi cãi vào đâu được, và giây phút chiến thắng cũng đã gần kề. Ariel giam giữ đức vua, công tước và đám tùy tùng trong khu vườn chanh huyền bí, khiến họ không thể nào thoát ra được, và tuyệt vọng, họ òa lên khóc.

- Nếu thấy họ, ngài hẳn sẽ rũ lòng thương hại, gã nói với Prospéro.

- Người tin thế à?

- Nếu tôi là người, tôi sẽ tội nghiệp cho họ lắm.

- Ta cũng xót thương cho họ như vậy –nhà bác học Prospéro ôn tồn đáp- Lòng khoan dung bao giờ cũng cao cả hơn sự báo thù. Bởi họ đã khóc than và hối hận, ta đã đạt được mục đích. Hãy trả tự do cho họ, Ariel! Ta thu hồi bùa phép. Hãy để họ hoàn hồn lại.

Prospéro, còn lại một mình, chào già biệt hòn đảo và từ bỏ mọi ma thuật:

- Thiên tình của các giòng suối, của những ngọn đồi, của những ao hồ yên tĩnh và lùm cây xanh tươi! Bước chân thoáng nhẹ của các người không in vết trên cát, các người hãy theo thần Neptune(2) khi ngài rút xuống và bỏ chạy khi ngài tràn lên, và

các người, bọn quỷ yêu, vẽ trên vỏ từng vòng tròn huyền diệu; dưới trăng khuya, các người tiêu khiển bằng cách nửa đêm cho nấm dưới đất mọc lên, để các tiên nữ ngồi lên mà quây quần tụ hội. Các người thức dậy trong giờ giới nghiêm. Các người đã giúp ta làm mặt trời tối lại giữa trưa, nổi phong ba và dâng trào sóng bể, khiến sấm sét vang rền và nổ bật rề nào thông, nào bách hương, các người hãy chứng giám cho ta! Ta nguyện từ bỏ yêu pháp. Theo tiếng nhạc lả lướt của các người, ta bẻ gãy chiếc đũa thần. Ta chôn vùi nó dưới đất đen, và ta sẽ dim tắt cả sách vở xuống tận đáy biển sâu!

Tất cả những nạn nhân đắm tàu đều tụ hội đông đủ, theo sự hướng dẫn của Ariel. Prospero cởi chiếc áo dài phù thủy ra, mặc áo ngắn vào, đội mũ lên, đeo gươm lại “như thuở nào ở Milan”, Ariel vừa giúp ngài vừa râm rĩ bài hát:

Ong hút mật nơi nào, ta hút nơi ấy

Ta ngủ giữa lòng cây anh thảo

Ta ần nấu khi chim cú cất tiếng kêu ai oán

Ta cỡi trên lưng dơi

Mùa hè trôi qua vui vẻ

Vui thay, vui thay, từ đây ta sống giữa đóa hoa đông đưa dưới cuống

Sững sờ, họ ngại ngần chưa nhận ta Prospero. Lão Gonzalo tốt bụng, là người đầu tiên trấn tĩnh, há chẳng phải nhờ lão mà Prospero được bảo toàn tính mạng đó sao? Công tước Antonio và đức vua Naples ăn năn hối lỗi, tha thiết thỉnh cầu được dung thứ, ngài Prospero quảng đại bèn hoan hỉ chấp nhận ngay. Đoạn ngài mở hé vách ngăn hang động, mọi người trông thấy đôi trai gái Ferdinand và Miranda đang bình thản chơi cờ.

Hãy hình dung niềm vui của hai cha con khi gặp lại nhau. Phần Miranda, nàng bàng hoàng trước một thế giới chưa hề quen biết, có những con người cũng đẹp đẽ như kẻ vừa đến với nàng.

Đức vua Naples không quên tám tấc khen nàng là một nhân vật siêu phàm, còn Ferdinand kiêu hãnh và vui sướng, trình diện với phụ vương người vợ tương lai, ái nữ của nhà bác học Prospero.

- Ôi chẳng có nguồn vui nào sánh nổi –lão Gonzalo la to- Chúng ta đều gặp lại nhau cả, trong khi tất cả chúng ta ngỡ đã cùng đường, nghẽn lối.

Chỉ có hai gã thủy thủ say rượu và tên cục súc Caliban là không mấy vui. Hẳn sợ bị trừng phạt, hứa sẽ triệt để phục tùng, nên được ân xá.

Ariel đánh thức toàn bộ thủy thủ đoàn, sửa sang và trang bị lại con tàu bằng phép lạ, để sẵn sàng đưa mọi người về Naples, nơi sẽ tổ chức hôn lễ thật huy hoàng.

Prospero đảm bảo chuyến đi sẽ nhanh chóng, thuận buồm xuôi gió trên mặt biển yên tĩnh. Ngài giải thoát cho Ariel, để linh hồn gã được phiêu diêu nơi miền cực lạc.

- Từ đây –Prospero nói- gỡ bỏ hết bùa linh, ta cũng trở nên yếu đuối như tất cả mọi người.

Chú thích

1) Cérès: nông thần

Junon: nữ thần, Jupiter

Iris, đ ược xem như là sứ giả của các vị thần, có nhiệm vụ đưa các linh hồn xuống hỏa ngục, chiếc khăn choàng bảy màu của nàng trùng hợp với bảy sắc cầu vồng

2) Neptune: hải thần